

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, αὐτὸς παρητήθη τῆς ἀθανασίας.

— Ἡ ἀθανασία εἶναι μὴδὲν ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος!

Ὁ μοναχὸς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του διὰ τῆς μοναχικῆς του καλύπτρας καὶ ἠλλαξεν ὁμιλίαν ὅπως οὕτω ἐμποδίσῃ τὸν Ρούβενς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον.

Ὁ ἐνδοξος Ὀλλανδὸς ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου μὲ τὴν λαμπρὰν συνοδείαν τῶν μαθητῶν του καὶ ἅπαντες ἐπανῆλθον εἰς Μαδρίτην σκεπτικοὶ καὶ σιωπηλοὶ.

Ὁ ἡγούμενος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον του, ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τῆς ἐξ ἀχύρου ψάθης του, ἥτις τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς κλίνη, καὶ ἤπνυθνε πρὸς τὸν Θεὸν ἐνθερμον προσευχῇ.

Ἀκολουθῶς συνέλεξε γραφίδας, χρώματα καὶ ἀναλόγιον, εὗρισκόμενα ἐντὸς τοῦ κελλίου του, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸν ὑπὸ τὰ παράθυρά του διερχόμενον ποταμὸν. Ἐθεώρησεν ἐπὶ τινα χρόνον μελαγχολικῶς τὸ συμπαρασῶρον ταῦτα ὕδωρ καὶ, ὅτε ἐξηφανίσθησαν, ἐγονυπέτησε πάλιν ἐπὶ τῆς ψάθης του καὶ προστηχῆθη ἐνώπιον τῆς ἐκ σανίδος εἰκόνης τοῦ Ἑσταυρωμένου.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ο. ΖΑΪΜΗΣ

Ἡ Ζάκυνθος ἐπένησε προχθὲς τὸν υἱὸν μιᾶς τῶν περιφανεστάτων τῆς Ἑλλάδος οἰκογενειῶν, τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμην, εἰς τοῦ ὁποῦ το γαληνιαῖον βλέμμα ἀντη-

Σ. Ζ. Α. Ἀσμένως καταχωρίζομεν τὴν ἀνωτέρω μετάφρασιν τῆς δεσποινίδος Μ. θυγατρὸς διακεκριμένου ἡμῶν συμπολίτου καὶ φίλου, καὶ διαπρεπούσης ἐπὶ σπανία εὐφυΐα ἄμα δὲ καὶ ἐκτάκτῃ περὶ τὰ γράμματα ἐπιδόσει.

νακλάτο ἡ εἰκὼν τοῦ εὐκλεοῦς καὶ πρῶτου θεμελιωτοῦ τῆς ἐλληνικῆς ἀνεξαρτησίας φερωνύμου αὐτοῦ Πάππου, τοῦ προσεγγικόντος τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος. Ἐκηδεύθη δ' ἐπαξίως τοῦ πατρογονικοῦ του κλέους ἐν τῇ ἀνθοσπείρῃ Ζακύνθῳ, ἣν περιπαθῶς ἠγάπησεν. Εἰς ταύτην ἠλπισε τὴν ἀνάγκησιν τῆς μαραινουμένης ἀνθηρᾶς αὐτοῦ μορφῆς· πλὴν φεῖ! μετὰ πεντάμηνον ἐν αὐτῇ ξένισιν παρὰ τῷ ἀξιοσεβάστῳ θείῳ του Σπυρίδωνι Ρώμα ἐπέπρωτο ἡ αὐτὴ, πρὸς ἣν προσήλωσε τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας του, νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς τάφος.

Ἐν τῇ πανδήμῳ αὐτοῦ κηδείᾳ ἐγκατωπτρίζετο πιστότατα πένθος πάνδημον, πένθος ἀνυπόκριτον· ἡ συρροὴ τοῦ ἀπείρου πλήθους, ὅπερ συνώδευσε τὸ νεκρὸν του λείψανον μέχρι τῶν χειλέων τοῦ δεχθέντος αὐτὸ τάφου, ἀπέδειξε τρανῶς ὅτι ἡ κοινωνία τῆς Ζακύνθου εἰλικρινῶς καὶ δεόντως τιμᾷ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀκαίαν διασώζει τὴν μνήμην ἐκείνων, οἵτινες τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος διακυβεύουσι. Τὸ πτηνὸν τοῦτο τῆς γῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑαρινοῦ του βίου ἐπτερύγισεν πρὸς τὰς χώρας, ὅπου καλεῖ αὐτὸ ἡ οὐρανία Ἑλπίς, ἡ θυγάτηρ τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ Θανάτου· ἔκλινε προώρως ὑπὸ τὴν κοινὴν εἰμαρμένην ἵνα ταραχθῇ, ἵνα ἀπέλθῃ ἡ οἰκιακὴ ὀλβιότης, ἡ οἰκιακὴ εὐδαιμονία, καὶ ἵνα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀνδρέου λάβῃ πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ τῷ βαρὺ ἐκεῖνο λόγιον· «Ἡ μοῖρα φθονεῖ τὴν εὐτυχίαν.»

Φεῖ! ὡς ἄνθος μαρμυρὸν ἐξέπεσεν· ἀφηράσθη, ἀπέπτη προώρως ἀπὸ τῶν τρανῶν περιπτύξεων τῆς βαρυτίμου οἰκογενείας καὶ συγγενείας εἰς τὰ ἐξ ὧν κατῆλθεν αἰθέρια κράτη, ὅσιν διαρκῇ καὶ εὐφρόσυνον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐρημόπλανον ὁδοιπόρον τῆς ἐρήμου ταύτης τοῦ βίου, ὅπου αἰώνιον τὸ ἔαρ, ὅπου ἄρρητος ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς ἀνθρωπότητος. Δέκα καὶ ὀκτὼ Μαῖοι μόλις ἐπέχυσαν τὸν δροσοφόρον αὐτῶν ἄνεμον ἐπὶ τὴν κά-

λυκα ταύτην, καὶ ἐνῶ ἔμελλε ν' ἀνθοφορήσῃ καὶ μεταδώσῃ τὴν ἑαυτῆς βαλσαμώδη εὐωδίαν εἰς τὰ περίεξ, δεινὸς σκηπτὸς ἐνσκήψας καὶ σφοδρὸς ἄνεμος πνεύσας ἄθροάν τὴν ὑποφώσκουσαν καλλονὴν κατέλαβον. Ἦτο καὶ σοῦ, Ἀνδρέα, ἐπάναγκες τὸ ἄωρον τέλος, ἦτο καὶ τῶν βαρυσυμφόρων γονέων σου ἀναγκαῖος ὁ κοπετός, καὶ τῶν βαρυπαθῶν συγγενῶν σου ὁ θρῆνος, ἵνα μὴδ' ἐπὶ στιγμὴν λησμονηθῇ τὸ ἀσφαλὲς κύρος τῆς φοβερᾶς ἐκείνης κατάρας, — εἴ μοῖσα φθονεῖ τὴν εὐτυχίαν; Ἦτο, οἶμοι! διότι ἦτο πολὺ εὐτυχῆς· εὐτυχῆς νέος, εὐδαίμων ἀδελφός, χαρὰ τῶν γονέων, ἄστρον λατρείας αὐτῶν.

Τὸ σπαρτακτικὸν θέαμα τοῦ ἀγρίου καὶ ἀμειλίχτου θανάτου ὑπομιμνήσκει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐπὶ τῆς γῆς προορισμένον, τὸ τέρμα, εἰς ὃ θέλει καταλήξει, καὶ πρὸ τούτου σταματᾷ, ἐπὶ στιγμὴν ἀφαρπάσσεται, καὶ ἕτερος κόσμος τὸν περικυκλοῖ. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἀντικειμενικῶς κρίνων κατανοεῖ τὸ μάταιον, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς παροδικὸν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὑπὸ λύπης καταλαμβάνεται· καὶ διατὶ τοῦτο; Ἐὰν ἐν τῇ κωμικοτραγικῇ ταύτῃ παραστάσει τοῦ ἀνθρώπινου δράματος, οὗ δέσις εἶναι ἡ γέννησις καὶ λύσις ὁ θάνατος, ἡ ἀπώλεια οἰοῦντοτε πράγματις ἐμποιῇ λύπην εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τέως κυρίου αὐτοῦ καὶ αὕτη ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὴν ἑξίαν τοῦ ἀπολεσθέντος, πόσω μᾶλλον ἡ ἀπώλεια ἀνωτέρου δημιουργήματος, ὁ θάνατος ἀνθρώπου, εἰς ὃν ὁ Ὑψίστος συνεκέντρωσε δύο κόσμους, τὸν πνευματικὸν καὶ ὕλικόν, δὲν θέλει σπαράττει τὴν καρδίαν τοῦ γονέως, τοῦ συγγενοῦς, τοῦ φίλου, τοῦ γνωρίμου;

Πλὴν ἡ λύπη ἔχει βαθμοὺς συγκρίσεως, ἔχει ὅρια· αὕτη εἶναι σχετικὴ πρὸς τὰς ιδιότητας, αἵτινες περιέβαλλον ζωσαν τὴν διὰ παντὸς ἀπελοῦσαν εὐθραυστον ὑπαρξίν, παρεκτικὴν ἀγαθῶν προσδοκιῶν, ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τῆς ὁποίας ὁ σεβαστός του πατὴρ Θεοσύδουλος ἀπώ-

λεσεν δλόκληρον κόσμον ἐλπίδων. Τὰ φυσικὰ καὶ ἐπικτήτα πλεονεκτήματα εἶναι ἡ στάθμισις τοῦ θρήνου καὶ ὀδυρμοῦ, εἶναι τὸ μέτρον τῶν στηθοκοπημάτων, τῆς τιλλώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς διὰ τὸν αἰῶνιον ἀποχαιρετισμόν. Πλὴν ἡ ἀνθρωπὴ ἡλικία, ἡ ἐλπίς παροχῆς ἀγαθῶν, ἡ προσδοκία ὀβριωτέρου μέλλοντος εἶναι τὰ ἰσχυρὰ ἐλατήρια, τὰ διεγείροντα ἀλγεινότερα συναισθήματα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ εἰς αὐτὰ περιπαθῶς ἀτενίζοντος.

Ὁ Ἀνδρέας Ζαῦτης γεννηθεὶς ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ τὰ πρῶτα ἐπὶ εὐγενεῖα φερόντων καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν διάνοιαν ἀσκούοντων, ἠντλησε τὰ πρῶτα νάματα αὐτῶν ἐν τῷ μητρικῷ γάλακτι. Ἔσχεν ἀνατροπὴν θεοφιλή; ἀγωνίην ἀρίστην παρὰ τοῖς ἑαυτοῦ γονεῦσιν, οἵτινες ἐκτὸς τῆς φιλοστόργου μερίμνης τῶν περὶ τὴν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον μόρφωσιν τῆς καρδίας αὐτοῦ, λίαν ἐνωρὶς ἐποίησαντο ἐπιμέλειαν τῆς τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων ἐκτυλίξεως.

Ἡ σωματικὴ αὐτοῦ ἀνάπτυξις παρ' ἡλικίαν προήγετο καταπληκτικῶς, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς παραλλήλως συνεπορεύετο καὶ ἡ διανοητικὴ ἡ σπουδὴ αὐτῆ ἀώρως ἔθνηκεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου. Πολλάκις ἐβλεπέ τις μακρόθεν τὸν Ἀνδρέαν καθ' ὁδὸν βαίνοντα μὲ τὴν σεμνοπρεπῆ ἐκείνην καὶ βαρεῖαν μορφήν, ἥτις παρίσματο ὡς τις εὐχρους ὕελος, ὅθεν ὑπέλαμπε μεγάλη καρδίᾳ καὶ δικύγεια ἰδεῶν· ἐνετυπούτο δὲ τὸ πραῦ καὶ εὐγενὲς καὶ φιλόκαλον τοῦτο τῆς ψυχῆς ἐκδηλούμενον ἔτι εἰς αὐτό του τὸ ἡσύχιον ὄμμα, εἰς τοὺς μεμετρημένους καὶ εὐσεπεῖς λόγους, εἰς τὸν γενναῖον θαυμασμόν, ὃν ἀνεφώνει πρὸ παντὸς ἀληθοῦς καὶ καλοῦ· τέλος ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος μετὰ τῆς κρίσεως ἀπετέλουν σύμπλεγμα θαυμασμοῦ ἄξιον. Ἡῤῥανες, Ἀνδρέα, ἐν τοῖς μητρικοῖς κόλποις προσφιλῆς καὶ ζηλευτός, ὡς εἶναι ζηλευτὴ καὶ φιλάττη ἡ τελευταία ἐλπίς, καὶ προσέκοπτες ἐν χρηστότητι καὶ ἐν ἐκτάκτῃ εὐφροῇ ἵνα ἀνοίξης βαθύτερον

εἰς τὰ πονεμένα τῆς μητρὸς σου σπλάγ-
χνα τὸ τραῦμα τῆς ἀπωλείας σου.

Θεμελιώδης θεσμὸς καὶ ἱερὸν ἐμβλη-
μα αὐτοῦ ἦτον ἡ ἐνάσκησις τῆς ἀρετῆς,
ἡ ἀληθῆς παιδεία, ὁ ἔρως πρὸς τὴν πα-
τριδα, ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὸ καθῆκον καὶ
τὸ σέβας πρὸς τὴν κοινωνίαν. Ἐν πᾶ-
σιν ἀσκούμενος καὶ τῶν πάντων ἐπι-
λαμβανόμενος καθίστατο ἀρωγὸς τῶν
μεριμνῶν τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ τοῦ δημοσί-
ου βίου τοῦ πατρὸς του, ὁ θιασώτης τῶν
πολιτικῶν ἐπιστημῶν, προτιθέμενος νὰ ἐ-
φαρμόσῃ τὸ τοῦ Πλάτωνος· αἰῶνος ἡ-
ρῶν οὐχ αὐτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς
γενέσεως ἡμῶν τὸ μέν τι ἡ πατρίς
ἐμερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ
εὖ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι· πολλὰ δὲ καὶ τοῖς
ἐκείνοις δίδονται τοῖς τὸν βίον ἡμῶν
ἐκκαταλαμβάνουσιν. »

Οὐδενὸς ὑπελείπετο ἵνα γένηται ὑπο-
γραμμὸς καὶ τύπος τῆς μετριοφροσύνης,
τῆς κοσμιότητος καὶ ἵνα εὐαρεστῇ τοῖς
γονεῦσιν αὐτοῦ. « Ἐγένετο πατρὶ ὑπήκοος
καὶ ἡγαπᾶτο ἐν προσώπῳ μητρὸς » κατὰ
τὸν Σολομῶντα. Διὰ τοῦτο ἦτο ἡ χαρ-
μονὴ τῶν γονέων καὶ οἰκείων, πρὸς
οὓς ἡ πνοὴ καὶ τὸ εὐόωνον μεδίμα
τοῦ Ἀνδρέου ἐνέπνεον τὴν ζωὴν· ἦτο τὸ
σέμνωμα τῆς πατρογονικῆς εὐκλείας, τὸ
καύχημα τοῦ πατρικοῦ οἴκου, τὸ κέντρον
τῆς παραμυθίας τῶν φίλων καὶ ἡ ἐλπίς
τῆς κοινωνίας.

Ἀλλ' ὁποία εἰδεχθῆς ἀντίθεσις! Ἐ-
κείνος, τοῦ ὁποίου τὸ εὐόωνον μεδίμα
καὶ ὁ προσήνης τρόπος παρεῖχον ἄλ-
λοτε τὴν χαρμονὴν εἰς τὸν πατρικὸν
οἶκον, ὁ αὐτὸς ἤδη κατέστη πρόξενος
ἀπαραμυθίτου λύπης εἰς αὐτόν· βαρυ-
αλγεῖς ἀναμνήσεις ἐγκαταλείπει ἐπὶ τῷ
προῶρῳ θανάτῳ ὁ Ἀνδρέας, ἐν τῇ καρ-
δίᾳ τοῦ ὁποίου τὸ εὐαγὲς καὶ ἄσβε-
στον πῦρ τοῦ πατριωτισμοῦ ἔκαιεν ὡς
τὸ μυθικὸν πῦρ τῶν Ἑστιάδων, εἰς τὰ
χεῖλη τοῦ ὁποίου ἐπεπλανᾶτο τὸ εὐ-
οδὸν μεδίμα τῆς φιλοπατρίας, τοῦ με-
γαλείου τῆς πατρίδος.

Τὸ πῦρ τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοός

τοῦ ἦτο ὁ ὀλεθρὸς αὐτοῦ· ἡ μοιραία
νόσος ὡς ὁ γυψ ἐκείνος τοῦ Καυκάσου
κατεβίβρωσκε τὰ τροφικά του στήθη· ἡ
Ἱπποκράτειος ἀρωγή, αἱ ἀτρυτοὶ μητρὶ
καὶ περιποιήσεις, αἱ περιπαθεῖς τῶν σε-
βαστῶν συγγενῶν περιβάλλεις, αἱ εὐχα-
ρίαι, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς ἑλληνικῆς
κοινωνίας ἡμιδύνησαν καὶ εἰς οὐδὲν ἐ-
λογίσθησαν πρὸ τῆς πεισμῶν τῆς ἑρο-
τολογίου νόσου· κατέπεσεν ὑπὸ τὸ ἀτρυ-
κτον δρέπανον τοῦ ἀπηνoῦς θαιιστοῦ,
πρὶν ἢ τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν ἰδῇ καὶ
δεύτερον ὑψιπέτη ἐφάμιλλον κονοβουλευ-
τικὸν ῥήτορα καὶ ὑψίνουν.

Ἄ! τοιοῦτος ὁ κληρὸς τῶν ἐκτάκτων ψυ-
χῶν! Ἐπὶ πολὺ δὲν μένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς·
ἐντεῦθεν παροδικῶς διέρχονται ὡς ἀστέρες
διάττοντες· τὰ πνεύματα αὐτῶν ἔχουσιν
τὴν κατοικίαν των εἰς ἕτερον κόσμον, εἰς τὸν
κόσμον τῶν ἰδεῶν· ὁ θάνατος εἶναι ἡ
γέφυρα, δι' ἧς ἐκ τῆς σκοτίας τῆς ζω-
ῆς ταύτης μεταβαίνομεν εἰς αἰώνιον ἡ-
μέρας ἀνατολὴν, παμφαῖ καὶ εὐφροσύνην·
μαρτυρουμένην ὑπὸ τῆς ἡμετέρας συνειδή-
σεως· μωραίνουσι δὲ καὶ τυφλώττουσιν οἱ ἐ-
ξαρνούμενοι τὴν ὑπόστασιν τοιαύτης ζωῆς,
τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀθανασίας. Ἀθανασία! σε-
πτὴ καὶ παρηγόριος λέξις, βαυκαλώσα τὸν
ἐν τῇ μαρτυρικῇ τούτῳ βίῳ φθίνοντα ἀ-
τυχῇ ἐξόριστον! Θεότης τῶν ὑψηλῶν
πόθων, τῶν εὐγενῶν ρεμβασμῶν! μυ-
στηριώδης καὶ ἄφατος τοῦ δημιουργοῦ
ἐπαγγελία! Ὡ! ναί, ὅ! ἀνατείλῃ διὰ
τὸν ἄνθρωπον ἡ ἡμέρα αὕτη τῆς ἐπαγ-
γγελίας!... εὐδαίμων ὅστις θρασύνει τὸ
μοιραῖα τῆς καταβαλλούσης αὐτὸν ὕλης
δεσμᾶ, εὐόωνος θέλει ἐπιφανῇ ἐπὶ τῷ
ἠθικοῦ τῆς ἀνθρωπότητος οὐρανοῦ, μέγας
ὡς ἡ φύσις, εὐρύς ὡς ἡ διάνοια, τηλα-
γῆς ὡς ἡ μυστηριώδης ἡὲς τῆς νέας
δημιουργίας!...

Λέγουσιν ὅτι ὁ χρόνος ἐνσταλάζει ἐν ἡ-
συχίᾳ εἰς τὴν ἰσθμὸν τοῦ στήθους τῶν γον-
εῶν, τῶν οἰκείων· ψευδὴς παρηγορία μὲν
ὅτι ἐν τοῖς λόγοις ὑπάρχουσα! ἡ δὲ ὁδὸς
ἡ καταβιβρώσκουσα τὴν καρδίαν ἀνοίτε-
ρα τοῦ χρόνου μαρμαίρει αὐτοὺς μέχρι θανάτου.

νάτου. Φεῦ! οὔτε ὁ χρόνος λοιπὸν, οὐ-
τε ὁ οἶκος τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ
θεραπεύσῃ στήθι μητρικά ὑπὸ τοῦ θα-
νάτου τιμαλφεστῶτων προσώπων συλη-
θέντα, εἰμὴ μόνον ἡ μακαρία σου, Ἀν-
δρέα, ψυχή.

Ναί, σὺ, ἀγνή τοῦ Ἀνδρέου ψυχή, σὺ ἡ
κούρη περυσίσασα καὶ εἰς τὴν μεγάλην
τοῦ φωτός ἐστὶν ἐπανελθοῦσα, σὺ πάλιν
ἐσο γλυκεῖα τῶν γονέων παρήγορος· σὺ
ἤτο ποτὲ ὁ κόσμος ὅλος δι' αὐτοὺς, σὺ
ἐσο καὶ τώρα τὸ λυσιπικόν τῆς δυστυ-
χίας τῶν βάλσαμον! Σὺ κατὰβαινε πρὸς
αὐτοὺς ὡς μαγικὴ ὄψιασά κατὰ τὰς
μακρὰς τῆς ἀπνίκας τῶν νύκτας, ψιθύρι-
ζε μυστικὰ εἰς τὸ οὖς τῶν γλυκεῖας ἐ-
παγγελίας λόγους, σὺ κράτυνας τὰ ἀλ-
γοῦντα αὐτῶν στήθι πρὸς τὸν ἐφιάλ-
την τοῦ πόνου· ἡ χεὶρ σου ἔστω πτέρυξ
ἀγγέλου παραμυθίας, ἡ λαλιά σου ἔστω
γλυκὺ βαυκάλημα ἐν νυκτὶ χειμῶνος,
ἤχος μουσικῆς ἐν ὥρᾳ ἐρημίας· σὺ ὑ-
πῆρξας τὸ γλυκύφωνον ἄστρον δι' αὐ-
τοὺς, σὺ ἐσο καὶ τὸ γλυκύτατον δι' αὐ-
τοὺς δνειρον... Ποθεινὴ καὶ παρήγορος
ἔστω σου ἡ μνήμη.

Α. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΥΝΔΑΜ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΤΗΣ

Ὑπὸ τὴν παγερὰν τοῦ τάφου πλά-
κα ἐκαλύφθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος
καὶ ἑτέρᾳ φιλέλλην καρδίᾳ. Ὁ Γεώργι-
ος Βύνδαμ ἀφιερῶσας ὅλον τὸν βίον αὐ-
τοῦ εἰς τὰ γράμματα ἐνησχολήθη ἐπ'
οὐκ ὀλίγον καὶ εἰς τὰς ἐλληνικὰς σπου-
δὰς. Ἐξέμαθεν ἀριστα τὴν ἐλληνικὴν
μεταξὺ δὲ τῶν πολυαριθμῶν γλωσσῶν, ἃς
ἐγίνωσκεν, ἡ Ἑλληνικὴ κατεῖχε πιθα-
νὸν τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τὴν μητρι-
κὴν αὐτοῦ γλῶσσαν, διὸ καὶ τὰ πλεί-

ονα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐγράφη-
σαν ἐν τῇ ἐλληνικῇ. Ὁ Βύνδαμ ἦν
ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ὧν τὸν θάνατον
ἐθρήνησεν οὐ μόνον ἡ γεννέτειρα ἀλλὰ
καὶ ἡ Ἑλλάς· ἡ Ἑλλάς, ὑπὲρ ἧς τοσαῦ-
τα εἶπον καὶ τοσαῦτα ἐπραξάν. Δυσ-
τυχῶς κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ ἐ-
νεστώσ ἔτος πέντε τοιοῦτοι ἐξέλιπον ἄν-
δρες· ὁ Βρουνὲ δὲ Πρέλ δάσκειος Ἑλλη-
νιστῆς, ὁ Πατὲν Ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς
Ἀκαδημίας συγγράψας τὰς ἀξιολογώτα-
τας περὶ Ἑλληνικῶν τραγικῶν μελέτας,
ὁ Guignaut Ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς
Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φι-
λολογίας, ὁ ἐν λόγῳ Βύνδαμ καὶ ὁ
διακεκριμένος τυπογράφος καὶ φιλελλη-
νικώτατος Ἀμβρόσιος Φερμίνος Διδότος.
Ὅλοι οὗτοι ἐξέλιπον ὁ εἰς μετὰ τὸν
ἄλλον καταλιπόντες κενὸν δυσαναπλή-
ρωτον.

Τὸν βίον τοῦ Βύνδαμ μετὰφάσαμεν
ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐπίσης ἀξιολόγου Ἑλ-
ληνιστοῦ καὶ φίλου ἡμῶν κ. Marquis
de Queux de Saint-Hilaire ἀποσταλέν-
τος ἡμῖν ἐν τυπογραφικοῖς δοκιμασίαις.

Ἦ ἐν Γαλλίᾳ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν
Ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐταιρία ὑπέστη νέ-
αν ἀπώλειαν· ὁ Γεώργιος Βύνδαμ ἀπέ-
θανεν ἐν Παρισίοις τὴν 29.ην Νοεμβρί-
ου (1875.)

Ὁ Γεώργιος Βύνδαμ ἐγεννήθη ἐν Λον-
δίῳ τῷ 1818. Κατ' ἀρχὰς ἐσπούδα-
σεν ἐν Hammersmith ἐν τῇ κομητείᾳ
Middlesex, 6 χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ
Λονδίνου ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ
Ταμέσεως. Τῷ 1824 ἀπέστειλαν αὐτὸν
οἱ γονεῖς του εἰς Γαλλίαν ὅπως ἐξακο-
λουθήσῃ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ καὶ εἰσῆ-
λθῃ εἰς τὸ ἐν Παρισίοις ἐκπαιδευτήριον
Stadler. Τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο, κείμε-
νον παρὰ τὸ Val-de-Grâce, ἀπέστειλε τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦ Ἐρ-
ρίκου Δ'. ἔνθα ὁ νέος Βύνδαμ ἤκουσε τῶν
πρώτων γυμνασιακῶν μαθημάτων μετὰ
τοῦ δουκὸς de Nemours. Ἐκεῖθεν μετέβη
εἰς τὸ Βουρβώνειον γυμνάσιον. Ἦτο ἤδη
ἀξιόλογος λατινιστῆς, τὸ δὲ ἀγώνισμα αὐ-